

τογα, ὅστις ὠνευρεύετο νὰ ἰδῇ διδασκόμενον τὸ μελόδραμά του ἐν Παρισίοις.

— Ἄς φύγωμεν, ἀπήντησε μετὰ χαρᾶς ὁ μελοποιός. Ὁ Λέων θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εὕρῃ.

Καὶ ἀπῆλθον, πεπειθότες εἰς τὴν καλὴν αὐτῶν τύχην καὶ τὴν πίστιν τοῦ Λέοντος. Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον, διότι ὁ μνηστήρ τῆς Ἰουλιέττης, ἐλεύθερος τέλους πάσης ὑποχρεώσεως ἔσπευσεν εἰς Παρισίους.

— Δὲν ἦτο πλέον βίος αὐτός, εἶπεν.

— Οὔτε δι' ἡμᾶς, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα.

— ὦ! ναί, εἰμεθα εὐτυχεῖς ἐπαναβλέποντές σε, ἀνέκραξεν ὁ γέρον Salvatora· εἰξεύρεις ὅτι τὸ μέγα μελόδραμά μου, τὸ ἀριστούργημά μου, ἐτελείωσε καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ τὸ ἀκούσης;

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα καταβιβάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— ὦ! εἰν' ἀληθές, εἰμαι παράρρων, εἶπεν ὁ μελοποιός τύπτων τὸ μέτωπον. Τί διάβουλον! ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἦλθες... Ἀλλὰ, ὡς βλέπεις, τέκνον μου, ἐκεῖ, εἶπε δεικνύων τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς, ἀρίερωσα ὅλην τὴν ψυχὴν μου καὶ πάσας τὰς σκέψεις μου εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἔζησα ἔτη καὶ ἀπεκοιμήθην εἰς τὰ γλυκύτερα ὄνειρα.

Καὶ ὁ γέρον Salvatora ὁλονὲν ἐνεθούσας. Ἐνόμιζε τις ὅτι τὸ μέτωπόν του ἐφωτίζετο ὑπὸ αἰφνιδίας λάμψεως, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπῆστραπτον.

Ἀλλ' οἶοναί αἰσχυρθεῖς ὅτι ἐπὶ τοσούτον ὠμίλησε:

— Τέκνα μου, εἶπε, λησμονῶ ὅτι πρὸ ἔτους καὶ πλέον χωρισθέντες θὰ ἔχητε πολλὰ νὰ εἰπητε, πολλὰ, τὰ ὅποια δὲν ἀφορῶσιν ἐμὲ τὸν γέροντα, ὅστις μόνον νὰ φλυαρῶ γνωρίζω.

— Πάτερ μου, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα, δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε ὅτι σεῖς εἰσθε τὸ ἐμποδίων.

— Ὁχι, ὄχι! σὺς ἀφίνω, τέκνα μου. Ἀλλως τε θέλω νὰ ἐργασθῶ ἀπόψε.

Καὶ ὁ γέρον Salvatora ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν Ἰουλιέτταν, ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ Λέοντος καὶ ἀπετύρθη φέρων ὑπὸ μάλης τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς.

Τὰ δύο παιδιὰ, μόλις συκρατοῦντα τὰ δάκρυά των, τὸν ἠκολούθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ὁ ἀγαθὸς γέρον! ἐψιθύριεν ὁ Λέων.

— Πάντοτε μὲ τὸ μελόδραμά του, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, καὶ μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρόν του.

— Καὶ σὺ τί ὠνευρεύεσαι, Ἰουλιέττα μου; ἠρώτησεν ὁ Λέων λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

— Σέ Λέων μου.

— Πάντοτε;

— ὦ! ἐὰν ἐγνωρίζες πόσον αἱ ἡμέραι εἶναι μακραὶ ἀφ' ὅτου εἰμαι μακρὰν ἀπὸ σέ ποσάκις δὲν ἐπόθησα τὰ ράκητῃς βοήμης καὶ τὸ βλέμμα σου. Λέων, τὸ βλέμμα σου προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, ὅταν τὸ πλῆθος μὲ ἤκουε, τὸ μειδίαμά σου ὅταν μὲ ἐχειροκρότει.

— Καὶ τὸ πλῆθος δὲν ἦτο ἀχάριστον καὶ πάντοτε σὲ ἐχειροκρότει, σέ, τὴν ὠραιότεραν κόρην τῆς Νεαπόλεως, σέ, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ συνεκίνηε τὴν καρδίαν ὁλων τῶν ὑπερηφάνων εὐπατριδῶν μας; σέ, τὴν βασιλίσσαν τῆς καρδίας μου.

— Ἀλλὰ δὲν εἰμαι πλέον ἡ μικρὰ νεαπολιτανὴ τραγωδίστρια, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ Ἰουλιέττα.

— Ὁχι, τώρα εἶσαι ἡ πρώτη αἰδὸς τῆς Ἰταλίας.

— Τὸ πιστεύεις; ἠρώτησεν ἐκείνη μειδῶσα.

— Τὸ ὄνομά σου εἶνε ἀκόμη εἰς ὅλων τὰ στόματα. Ἄν ἤθελες νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ θέατρον *Fenice*, θὰ σὲ ἐκάλυπτον ὅλην διὰ χρυσοῦ. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται, Ἰουλιέττα μου, ν' ἀναγεννήσῃς τὴν δόξαν τοῦ Salvatora, ἀνακαμβάνουσα νὰ ὑποκριθῇς τὸ μέρος τῆς βασιλίσσης ἢ τὸ τῆς κομήσσης.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα, ἔχω ἴσως τί καλλίτερον, καὶ ἡ δόξα τοῦ γέροντος πατρός μου οὐδὲν θὰ χάσῃ.

Καὶ ἐγερεθεῖσα ἀνοιξε μικρὸν ἐξ ἐδένου κιβώτιον, ἐξ οὗ ἔλαβε χάρτην, τὸν ὅποιον ἐκτυλίξασα ἔδειξεν εἰς τὸν Λέοντα.

— Ἀνάγνωθι, τῷ εἶπεν.

Ὁ Λέων ἀνέγνωσε.

— Εἶναι τὸ συμβόλαιόν σου διὰ τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος! ἀνέκραξε.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἀλλ' ὁμίλει σιγὰ ὁ πατήρ μου ἀγνοεῖ τὴν εὐτυχίαν μου καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τῷ εἰπῶ τι πρὶν τὸ ἐπιδοκιμάσῃς.

— Παιδίον! εἶπεν ὁ Λέων, ἀφοῦ σὺ εἶσαι εὐτυχὴς μὲ τοιαύτην τύχην, εἰμαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εὐτυχὴς.

— Εὐχαριστῶ, Λέων, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττα, ἐναγκαλιζομένη τὸν μνηστήρά της καὶ ἀσπάζομένη αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ Salvatora εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπε, βλέπω ὅτι πρέπει νὰ ἐπιταχύνωμεν τὸν γάμον σας.

Β'

Ὁ Λέων μετεκλήθη εἰς Νεάπολιν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων τῆς θέσεώς του καὶ ἵνα πρακτῇ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς θνησκούσης μητρός του. Ὁ Salvatora εἰργάζετο πάντοτε εἰς τὸ ἀριστούργημα, ὅπερ θὰ τὸν καθίστα ἐπιφανῆ, ἡ δὲ Ἰουλιέττα εἶχεν ἤδη ἀρχίσαι ἄδουσα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος.

Ἡ καλλονὴ τῆς Ἰουλιέττας ἐθαυμάσθη πλέον τῆς τέχνης αὐτῆς, ὡσάκις δ' ἐν ταῖς εἰδοποιήσεσιν ἐραίνετο τὸ ὄνομά της, τὸ πλῆθος συνέρρεε καὶ τὸ θέατρον ἐπληροῦτο. Ἀμα ἐνεφανίζετο, ἡ σκηνὴ ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀνθοδεσμῶν καὶ στεφάνων.

Ἀλλ' ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰς ἡθοποιούς, ἡ Ἰουλιέττα περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐκείνων ἐραστῶν, οἵτινες παντοιοτρόπως προσεπάθουν νὰ τὴν προσελκύσωσιν. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲν ὡς προσεῖχεν εἰς τὰς τοιαύτας ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις ἡ ὠραία Νεαπολιτανὴ, ἥς ἡ

καρδία ἐπληροῦτο ὑπὸ ἔρωτος ἀγνοῦ καὶ διαπύρου διὰ τὸν Λέοντα.

Μεταξὺ τῶν λατρευτῶν τῆς ἦτο εἰς κυρίως, ὅστις κατεδίωκεν αὐτὴν καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἀδιακόπως τὴν παρηγόχλει.

Ὡνομάζετο ὑποκόμης *Chamade* Ἦτο υἱὸς καλῆς οἰκογενείας ἐκ Poitou καὶ εἶχεν εἰσδῆμα πεντήκοντα χιλιάδων λιβρών, ὅπερ εἶχε κατασπαταλήσει, καθ' ἣν ἐποχὴν συναντῶμεν αὐτόν, διότι ἀπὸ τῆς εἰκοσαετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας διῆγε τὸν βίον ἐν ἀσωτίαις καὶ ἦτο ἡδὴ τριακονταετής.

Ὅσάκις ἡ Ἰουλιέττα ἔβλεπε τὸν ἀνθρωπὸν τοῦτον τὸν ἀπέφευγε, καὶ εὗρισκε τρόπον νὰ μὴ συναντᾶται μετ' αὐτοῦ. Ἐσπέραν τινὰ μάχιστα εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν πρὸ τῆς ὥρας, ἵνα μὴ ἀπαντᾷ εἰς τὰς αὐθάδεις ἐρωτήσεις του. Πολλάκις εὗρε μεταξὺ τῶν ἀνθέων ἐπιστολάς φερούσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ υποκόμητος, τὰς ὁποίας ἔριπτεν εἰς τὸ πῦρ, χωρὶς νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ. Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν τὴν εἶχε παρενοχλήσει μετὰ πλείονος ἢ συνήθως ἐπιμονῆς, τὸν εἶχε δὲ ὡς πάντοτε ἀποκρούσει, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν της, μόνη ἐκεῖ ἤνοιξε τρέμουσα ἐπιστολὴν εὑρεθεῖσαν εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀνθοδεσμῶν, αἵτινες ἐπλήρωσαν τὴν σκηνὴν κατὰ τὴν ἐμφάνισίν της.

— Ἀκόμη ἐκεῖνος! ἐψιθύριεν ἀναγινώσκουσα τὸ ὄνομα *Chamade* ἐν τῇ ἐπιστολῇ.

Ἦτοιμάζετο δὲ νὰ τὴν καύτῃ, ὡς καὶ τὰς ἄλλας, ἀλλ' ἔστη.

— Ἄν τὴν ἀνεγίνωσκον! εἶπε καθ' ἑαυτήν· ναί, θέλω νὰ γνωρίσω μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἀναισχυντία καὶ ἡ ἱταμότης τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν πρώτων γραμμῶν καὶ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ἔχει λοιπὸν καρδίαν ἡ Ἰταλίς, καὶ ἀπαξιοῖ νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις θνήσκει εἰς τοὺς πόδας της; δὲν ἐννοεῖ τὰς δούνας, αἵτινες τὸν κατατρώουσι, τὰς βασάνους, αἵτινες τὸν φονεύουσι, τὸν ἔρωτα, ὅστις τὸν καταναλίσκει; Μίαν λέξιν, δι' οἷκτον, Ἰουλιέττα! οὐδὲν ἔπραξα ὥστε νὰ ἦμαι ἄξιος τοσαύτης ἐκ μέρους σου σκληρότητος. Τὸ ἔγκλημά μου εἶναι ὅτι σὲ ἀγαπῶ, καὶ τὸ ἔγκλημα τοῦτο εἶναι ἄρα γε τόσῳ ἀποτρόπαιον, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ μοι συγχωρηθῇ;»

Ἡ ὁ υποκόμης εἶχεν ἀληθῶς ἐρωτευθῇ τῆς Ἰουλιέττης, ἢ, ἐπιτήδειος εἰς τὸν ἔρωτα, ἐγνωρίζε τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, εἰς ἣν ἀπηυθύνετο καὶ διηύθυνε τὴν προσβολὴν λίαν ἐπιδεξίως.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εἰς χεῖρας συναδέλφου τῆς Ἰουλιέττης ἤθελε διεγείρει μεγάλην ἱλαρότητα· ἀλλ' εἰς τὰς χεῖρας τῆς μελαγχροινῆς κόρης καθίστατο ὄπλον ἐπικίνδυνον.

— Ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος λέγει ἄρα γε τὴν ἀλήθειαν; ἐσκέφθη μετὰ θλίψεως.

Ἐπεταί συνέχεια.

K.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Λεγόμεθα ἐτησίως προπληρωτάς συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιεύμενα ὅπως νῦν μυθιστορήματα.